

Лице в лице

Макар отначало да заяви, че няма да направи нищо специално заради посещенията, няколко часа преди да дойдат семейство Маюр, Иман се зае да чисти долния етаж така, все едно щеше да идва инспектор по хигиената. А после се зае да приготвя храна като за голям празник. Не беше от щедрост към онези. Просто не искаше семейството ѝ да направи лошо впечатление. Ужасяваше се от извратеността на смесените си чувства. Дори молитвата не я успокои и не смекчи яростта ѝ. Докато се молеше, се почувства по-добре, но щом престана, тревогите ѝ отново възвряха.

– Да ти помогна ли с нещо? – влезе Лина в хола. Блестеше от чистота. Дори купчината стари вестници на Шариф я нямаше. Иман разбухваше възглавничките за последен път. Правеше го грубо, почти ги бяхтеше с юмруци.

– Не мислиш ли, че вече направи достатъчно? – рязко отвърна Иман.

На вратата се звънна.

Пристигнаха с камари подаръци. На Лина ѝ призля само като видя всички дарове. Нямаше представа, че са се подготвили толкова. Наложил се да се извини и изтича в тоалетната. Когато се върна в хола, всички бяха насядали. Мини разговаряше със сестрите ѝ, а мъжете водеха напрегнат диалог за недвижими имоти. Винаги можеш да разчиташ на Правар да насочи разговора към парите, помисли си Лина.

Правар се беше настанил в единственото кресло. Беше потънал в него и плъзгаше длани по износения плюш на ръкохватките. Докато говореше, очите му отскочиха случайно към различните чорапи, които се виждаха под повдигнатите крачоли на Шариф.

Лина се завтече в кухнята да помогне на майка си. Всяко действие на Иман беше сковано от принуда. Стовари шумно кутията с пликчетата чай, затръшна вратичката на бюфета, грабна подноса като щит, с който ще се брани. Подмина предложенията на Лина да ѝ помогне и се развилня в кухнята, все едно гонеше срок.

– Трябва да ти кажа, че не проумявам какво виждаш у него – заяви накрая.

Без да продума, Лина вдигна подноса с храната и го отнесе в другата стая. Когато се върна, видя Иман да трие очи.

– Представа нямаш какво ни причиняваш. – Иман придърпа своята чунни върху главата си, затъкна я зад ушите и уви краищата около шията си.

Лина недоумяваше какво да отговори. Единственото нещо, което все още я крепеше, беше спокойствието в погледа на Анил на влизане. Дори само присъствието му ѝ вдъхна увереност. Носеше костюм, Правар също. Мини, разбира се, беше издокарана, както винаги. Всъщност бяха облечени прекалено официално за случая и за мястото. Нямаше как да не ѝ направи впечатление колко неуместно изглеждат в скромния ѝ дом, сякаш бяха твърде лъскави, за да паснат на обстановката. А и какви букети донесоха! Лина неволно се подразни от безукорната прелест на цветята, аранжирани съвършено в стъклена ваза. В сравнение с тях останалата част от стаята изглеждаше опърпана. Не може ли Анил просто да купи букет хризантеми от някоя бензиностанция, както правят обикновените хора? Родителите ѝ само щяха да се почувстват неловко от подобна показност. Иман сигурно щеше да ги обвини, че се опитват да я подкупят. И сигурно си беше точно така, предвид що за човек беше Правар.

Минувачите забелязваха лъскавия нов мерцедес, паркиран пред къщата на Мерали. Една особено любопитна съседка – която все питаше Иман как е Лина – се прокрадна до прозореца и надникна. През белите мрежести пердета видя две семейства да пият заедно чай. Всички усти се движеха енергично – но повече дъвчеха, отколкото разговаряха. Изглеждаше като типично запознанство – само дето един от мъжете беше с тюрбан! Жената хукна да съобщи какво е видяла.

Вътре одобрителните звуци, с които бяха посрещнати гозбите, леко размекнаха Иман против волята ѝ.

– Мммм, не помня да съм ял по-вкусни пилешки кюфтета! – възкликна Анил, докато посягаше за четвърти път. – Мамо, трябва да вземеш рецептата от Иман.

Лина трепна, когато той нарече майка ѝ по име. Знаеше, че подобно фамилиарно обръщение няма да се понрави на родителите ѝ. Трябваше да предупреди Анил. Обаче списъкът на нещата, които му беше казала да не прави, и бездруго вече беше твърде дълъг. Той подметна, че сигурно дори посещението на президента на САЩ не е съпроводено от толкова ограничения.

– Да, много са вкусни. – Мини крепеше чинията в скута си. – Явно новините за птичия грип не успяват да откажат хората от пилешкото. Дори в хотела на обяд предлагат специално изцяло пилешко меню. Много странно, според мен.

– Сигурно защото е евтино – отбеляза Правар с пълна уста. Похапваше си обилно, въпреки огромната порция ребърца допълнително на обяд. Нарочно беше избрал свинско, сякаш то можеше да му бъде оръжие на влизане в мюсюлманския дом. – Непрекъснато правят промоции, с които изкушават хората.

Иман се подразни от намека, че е купила пилешкото заради ниската му цена.

– Ние така или иначе не купуваме месо от супермаркета. Трябва да бъде халал. – Все едно ги предизвикваше да спрат да се хранят. Правар наистина спря да дъвче за момент. – Както и да е, не можете да се заразите с птичи грип от пилешко халал – продължи тя.

– Мамо – подбели очи Мариам.

– Какво? – Едното ъгълче на устата на Правар се разтегли нагоре. – Да не мислите, че болестта се изтича с кръвта, когато убиете птицата по вашия халал начин?

Лина стрелна Анил с уплашен поглед. Той също се почувства неловко от коментара на баща си.

– Не знам как стоят нещата научно – отметна глава Иман, – но съм чувала, че е така.

– Кой ти каза? – попита Шариф.

– Молла Азим. Той пазарува от същия халал магазин като нас.

– О, не го приемай сериозно – махна с ръка Шариф. Възгледите на Азим за доста неща бяха твърде спорни.

– Е, каза го – настоя Иман.

– Хората понякога си втълпяват странни неща. На твое място не бих вярвал на всяко нещо, което чуя. – Шариф се надяваше тя да престане да обсъжда темата.

Иман присви очи. Първо той настоя тя да присъства, за да го подкрепя, а после я унижи така пред всички.

– Според мен ако на някого от нас му е писано да хване птичи грип, ще го пипне, независимо в какво вярваме. – Мини намести зад гърба си възглавничката отляво и се опита да не обръща внимание на дупката в покривката, която забеляза. – Съдба – безсилен си да я промениш. Така мисля аз.

Настъпи кратко мълчание, после Анил се прокашля.

– Мисля, че тъкмо съдбата ни е събрала всички заедно в тази стая. Искам да благодаря и на двама ви, Шариф и Иман, че се съгласихте да се срещнете с родителите ми. Разбирам, че не ви е лесно. Надявах се, че ако видите мен и Лина заедно... – погледна я, но тя беше забола очи в пода, – ...ще разберете колко сериозни са намеренията ни. Искаме да прекараме живота си един с друг. Вече сме определили дата за сватбата. Знам колко трудно е за Лина да прави всичко това без вашето одобрение, затова съм тук да ви помоля – обърна се той към Шариф, който седеше до него. – Моля ви, дайте ни позволение да се оженим. И обещавайте да дойдете на тържеството в Кения. Вече сме резервирали билети за всички вас и за кхала Роки и сина ѝ. Ако се съгласите, просто ще потвърдя.

Прямата му молба свари Шариф неподготвен. Той бързо преглътна храната в устата си. В другия край на стаята Иман рязко си пое дъх. И тя не беше очаквала толкова пряма молба. Неловко беше да те поставят на тясно по този начин в собствения ти хол. Надяваше се Шариф да отговори с категоричен отказ. Искаше тези хора да напуснат дома ѝ колкото може по-бързо. Най-вече Правар с неговите презрителни погледи и начина, по който оглеждаше мястото, все едно се намира в ислямска версия на Дисниленд. Искаше ѝ се Мариам и Назра да не присъстваха на целия този цирк.

Лина имаше чувството, че краката ѝ ще се вкаменят от напрежение. Питаше се дали всички чуват как тупти сърцето ѝ.

– Всеки баща иска най-доброто за детето си – отбеляза Шариф.

– Да. Не. Абсолютно. Затова сме тук. Заради Анил. Да го подкрепим.

Шариф кимна.

– Работата е там, че решението не е в моята власт. – По случайност погледна към Иман.

– Ха, ха! – ухили се Правар. – И у дома е така. Друг е изпълнява мъжката роля – поне що се отнася до децата.

– Решението не е в човешки ръце – тихо каза Шариф. – Бог вече е определил какво е възможно и какво не е.

– Не можем да слагаме въпросителна там, където Аллах е поставил точка – додаде Иман.

Отново се възцари мълчание. Лина не смееше да вдигне поглед. До нея Назра притисна с пръсти приготвените от Иман сладкиши и после обърна ръка, за да види дали сребърното фолио е полепнало по пръстите ѝ.

– Уважавам вярата на Лина. Никога не бих ѝ попречил да я следва. Тя е свободна да научи децата ни на нещата, в които вярва. Аз също съм готов да приема исляма.

Правар не успя да удържи едно отвратено изпуфтяване. Анил беше съобщил на двамата с Мини за тази поредна отстъпка пред Лина, преди да напуснат Лондон. Беше им казал, че не бива да го приемат сериозно или да се разстройват, защото ще бъде съвсем повърхностна постъпка от негова страна. Твърдеше, че не вярва истински в Бог, но е склонен да извърши ритуалите, за да стане по-приемлив за родителите на Лина. Правар щеше да откаже този безгръбначен фарс, ако не беше Мини.

Всяка бръчка по лицето на Мини сякаш се беше врязала по-надълбоко.

– Не е толкова просто да приемеш исляма. Дори цял живот не стига, за да проумее човек тайните на Аллах.

Правар разклати крака, който беше праметнал върху другия. Проклет фундаменталист! Ама че наглост.

– Доколкото ми е известно, изискванията за прием са доста прости. Да. Абсолютно. Трябва само да изрецитираш няколко стиха. В такъв случай?

– Аллах посреща охотно всички, които идват с добро сърце и чиста съвест.

– Явно улесненото приемане на вярата е хубав начин да се увеличи броят на вярващите – *умма*, както го наричат. Не съм допускарал, че и синът ми ще се присъедини в техните редици – презрително стисна устни Правар.

Шариф продължаваше да глади връхчетата на мустаците си.

Анил остави чинията си на пода до краката и стисна ръце. Наложил си да запази спокойствие, да не позволи отчаянието да проличи в гласа му.

– Искате Лина да бъде щастлива, аз искам същото. След вас грижата за нея ще поема аз.

Шариф завъртя рамене. Раздвижи се бавно, сякаш преодоляваше огромно съпротивление.

Правар седна изправен.

– Лично аз не виждам смисъл да обсъждаме едно и също отново и отново. Въпросът е прост: съгласни ли сте дъщеря ви да се омъжи за сина ми?

Мини и Иман се размърдаха на местата си. Лина имаше чувството, че дрехите ѝ са твърде тесни, макар да бяха съвсем свободни. Анил усети, че директният подход на баща му не е удачно противодействие на изкусните машинации на Шариф.

– Не мога да отговоря на този въпрос. Не е моя работа. Има закон. В Корана пише съвсем ясно. Аз съм се заклел просто да изпълнявам закона.

– Ами Лина? – извади я Правар от апатията. – Тя спазва ли този закон? Допускам, че не, след като е със сина ми. Да? Не?

Очите на Лина се плъзнаха по лицата на всички присъстващи. Виждаше очакването, нетърпението.

– В момента за мен е най-важно да получа одобрението ти – погледна тя към Шариф.

– Много интересно положение – вдигна ръце във въздуха Правар. – Твърдите, че не можете да решите, тя също казва, че не може да реши. Твърдите, че Аллах е отговорен, тя твърди, че отговорността е ваша. Това е невъзможно. Съвсем. Не? Абсолютно. Да. Тогава защо сме тук?

Анил се запита дали нямаше да е по-добре да дойде без родителите си. Правар се държеше безочливо. Тук не беше Кения, където просто се репчиш авторитетно и после сключваш сделки с помощта на *киту кидого*.

– Чаках Лина много години – обади се Анил. – Няма да се откажа сега.

Правар кимна по посока на Лина:

– Защо момичето да не решава само?

– Разбира се, че е свободна да го направи. Винаги е била – отговори Шариф.

– И вие ще приемете решението ѝ?

– Ще се наложи. Но всички решения имат последици. Да приемеш не означава да простиш.

– Е, в такъв случай няма какво повече да се каже, нали? – изправи се Правар. Не възнамеряваше да търпи още намеци за това колко недостойно е семейството му. – Датата е определена, Лина сама я избра. Сигурно вие няма да дойдете да споделите радостта ни. Надявам се поне да приемете даровете ни днес. Дойдохме като проява на добра воля и с най-добри намерения. – Китките му описваха изразителни кръгове. – Покажи им какво сме донесли, Мини. – Изглеждаше толкова самоуверен, сякаш предстоеше да направи един последен фокус.

– О, не е бог знае какво. Само няколко подаръчета за момичетата. – Обясни, че цветята са за Иман, а пликът с луксозни шоколадови бонбони – за всички. След това подаде по едно пликче на Мариам и на Назра. Момичетата надникнаха, но не посмяха да бръкнат в торбичките заради предупредителния

поглед на Иман. Накрая Мини подаде на Лина черна торбичка, на която с релефни черни букви отстрани пишеше „Прешъс“.

– Това е твърде много – опита Лина да откаже подаръка. Знаеше, че това е името на бижутера, от който винаги пазарува Мини в Найроби.

– Откъде знаеш, след като още дори не си видяла какво има вътре? – лъснаха зъбите на Мини. – Може да е шоколадово яйце.

– Дори това би било твърде много. Не трябваше да го правите. – Лина погледна към Анил, който хапеше бузите си.

– Отвори го де – нареди Правар. Беше се надвесил над всички.

Лина извади кутийка от торбичката и започна да я разопакова. Подозираше, че е показан пръстен, който ще я накарат да сложи като проява на преданост. Започна да изпада в паника как е редно да реагира. Едва не изпусна кутийката, докато развързваше панделката. Отвори капака. Сърцето ѝ аха да спре, когато видя искрящите вътре диаманти.

– Извади го. Нека го видим – подкани я Правар.

Лина извади колието. Беше дълго платинено колие с диаманти. Не! Лина осъзна, че това не е колие, а *масбих*¹! Ахна и чу още няколко възклицания край себе си. Камъните блещукаха, хвърляха искри, както мокро куче мята пръски от козината си. Лина пусна броеницата обратно в кутията. Беше зяпнала, ала не знаеше какво да каже.

Правар се огледа доволен - смаяните изражения на семейство Мерали му бяха достатъчни. Ако не друго, това щеше да ги убеди.

– Тази броеница е символ – обади се Анил. – Проява на уважението ни към вашата вяра. Ние... аз никога няма да се противопоставя на вярата ви. Само ще подкрепям Лина. Не искам да ѝ отнемам нищо, искам само да ѝ давам.

Шариф крадешком погледна към Иман. Позата на тялото ѝ беше ясно доказателство какво си мисли: изпънат гръб, вирната брадичка. Отвътре му напираше да им каже да си вземат жалките камъни и да се омитат. Освен това беше смаян от прекомерния жест. Допускаше, че подобна екстравагантност е напълно присъща на семейство Маюр. Трогна го обаче сериозността на Анил – любовта към Лина личеше в думите и поведението му. Колкото и да се стараше, Шариф не можеше да остане безразличен към това.

¹ Молитвена броеница (ар.). Б. пр.

– Ти си прекрасен млад мъж – положи длан Шариф върху рамото на Анил. Усети как в другия край на стаята Иман се напрегна. – Лина е късметлийка, че те познава. Вероятно съм те подвел, като разреших да дойдеш тук днес. Сигурно си мислел, че би могъл да ме убедиш да подкрепя желанието ти да бъдеш с дъщеря ми. Не очаквах срещата да промени моето мнение, надявах се само, че тя ще помогне на Лина да прозре нещата по-ясно. Изборът все още е неин. – След това Шариф се обърна към Правар: – Проявили сте прекалена щедрост...

– О, това е нищо – махна небрежно с ръка Правар. – Можем да поднесем целия свят на тепсия на Лина.

– Да, виждам, че сте в състояние да се грижите прекрасно за нея. Надявам се да не ме разберете погрешно, но не можем да приемем добрината ви. Тези подаръци – сигурен съм, че Лина ще се съгласи, каквото и да реши... – Той изчака потвърждението ѝ, което получи с няколко трепвания на брадичката ѝ. – Тези подаръци ни задължават отвъд възможността ни да отвърнем със същото. Длъжен съм да ви помоля да си ги вземете.

Назра, която тайно бе надникнала в торбичката си, възкликна разочаровано.

– Няма значение дали ще ни ги върнете, или ще ги изхвърлите в кофата! – пламна лицето на Правар. – И в двата случая е равнозначно на плесница в лицето. – Погледът му за миг се спря обвинително на Анил.

– Нека поне момичетата да задържат подаръците си – намеси се Мини. – Това са дреболии.

– Не ме разбрахте правилно. Не укорявам щедростта ви, просто се съобразявам със собствените си възможности. Нямам навик да приемам подаръци, ако не мога да отвърна със същото.

– Е, дъщеря ви трябваше да помисли за това, преди да открадне сърцето на сина ми! – Иглата в тюрбана на Правар улови светлината и проблесна. – Мисля, че нямаме повече работа тук. – Той изхвърча от стаята и излезе през входната врата.

Анил и Мини също побързаха да се изправят.

– Много е емоционален! – опита се да обясни Мини. Знаеше, че Правар е разстроен, защото се бе надявал броеницата да скрепи уговорката, и приемаше лично факта, че парите му не са свършили работа. Сбогува се набързо и последва съпруга си.

– Сега какво, Лина? – приближи се Анил до нея.

Празният поглед, който го беше посрещнал, когато тя се свести в лагера на „Лекари без граници“, се бе върнал в очите на Лина.

– Трябва да се сбогувам.

– О, Аллах! – сви се Иман с болезнено разкривено лице.

Лина пристъпи към нея, но Шариф застана между двете. Лицето му се бе превърнало в гипсова отливка на самото себе си: студено и твърдо.

– Ако ще тръгвам, просто върви.

– Татко... – згълчетата на устата ѝ увиснаха, долната устна изпъкна напред.

Той остана твърд, неумолим.

– Просто тръгвай.